

### XXX. HAPPYLOG<sup>1</sup>

Prilično sam se kasno vratio kući. Daniel još nije spavao. Jeo je u kuhinji špek s lukom i slušao CD.

– Kako je bilo u školi? – pitao sam ga.

– Nema te fore – rekao je.

Što je valjda značilo da se to mene ne tiče.

– Jesi li bio u glazbenoj? – pitao sam.

– Tu-tu-ru-tu – tobože je zasvirao u flautu.

– A na francuskome?

Odgovorio je nešto nerazumljivo kroz nos.

– Jesi li igrao tenis?

– Tata, ne bi ti malo radio u sobi?

Namignuo sam mu i pošao u svoju sobu. Odavno sam već bio odlučio da sina neću opterećivati dužnostima u djetinjstvu.

Na stolu me čekao dovršeni rukopis moje nove knjige *Strašni kauboj*. Trebalo je još samo napisati posljednje poglavlje, posljednju priču. Trinaest godina sam pisao tu knjigu i sada sam bio pri kraju. Bio sam sretan, uzbuđen i mnogo stariji.

Počeo sam pisati bilješke za posljednju priču. Malo me boljela glava. Tješio sam se da ima nešto u njoj.

Odjednom sam osjetio da nisam sam u sobi. Drugo je kad to pročitaš u krimiću, drugo kad sam osjetiš.

Crni su se zastori na balkonskim vratima lagano micali.

– Daniel! – zovnuo sam. Nije me čuo.

Iza zavjese se pomolila ruka s revolverom. Vrag je uzeo šalu. Polako sam pružao ruku prema telefonu. Koji je samo pozivni broj policije?

---

<sup>1</sup> Strani izraz za lijepiend (nap. pis.).

Iza leđa su mi se naglo otvorila vrata i u sobu je upao Danielov smijeh:

– Zaboravio sam ti reći, stari. Imaš goste. Dobra zabava. Bok.

Zastori su se razmaknuli i u sobu je stupio Koko. Iza nje ga je iskrsnula i Melita. Ja sam odahnuo, ali su oni bili smrtno ozbiljni.

– Došao je čas obračuna – rekao je Koko ne spuštajući revolver. – Nećemo to više trpjeti.

– Pretjerali ste – rekla je Melita. – A o meni ste pričali da ja pretjerujem.

– Što se dogodilo? – zapitao sam. – Sjedite, molim vas. Osjećajte se kao kod svoje kuće.

– Pročitali smo *ovo* – pokazala je Melita rukopis na stolu. Koko je sjeo, ali me držao na nišanu.

– Nismo zadovoljni – rekao je.

– Kako ste došli do rukopisa? – glumio sam ja hladnokrvnost. Nije mi bilo lako.

– Pa u vašim knjigama ima dosta o špijunima – rekla je Melita. – Nemojte se ništa čuditi.

Bio sam uvjeren da su se povezali s mojim Danielom, koji je zacijelo bio na njihovoj strani. Mirisalo je na veliku gužvu.

– Što zapravo hoćete od mene? – pitao sam pomirljivo. – Mogu li vam u čemu pomoći?

Melita i Koko su počeli govoriti u jedan glas upadajući jedno drugome u riječ. Ipak se dalo razabrati da iz nove knjige treba mnogo toga izbaciti. Koko je nabrojao sve priče u kojima se on pojavljuje. Melita sve one u kojima je riječ o njoj. Zlatko, Emica, Žohar i ostali iz klape, također se nisu slagali s time kako sam ih opisao. Jednom riječju, očekivalo se od mene da *Strašnoga kauboja* jednostavno bacim u smeće. Duboko sam uzdahnuo.

– Moglo bi se govoriti i o drugim vašim knjigama – rekla je Melita.

– Preko trideset godina pišete o nama, a pogledajte nas! – rekao je Koko.

Pogledao sam ih. Činilo mi se da su sasvim OK. Koko je bio malo čupav i nos mu je bio kvrgav a uši klempave, ali je svejedno bio momak i pol. O plavokosoj Meliti da se i ne govori.

– Što vam fali?

– Pa uopće nismo narasli za sve ovo vrijeme – planuo je Koko i ustao, da vidim kako je nizak.

– Idemo trideset godina u isti razred – dodala je Melita.

– Prestići će nas i vaš Daniel...

– Zlatko je strašno ljut – rekao je Koko. – Kaže da prave bedaka od njega. Jedino ga od priče do priče rastežete u visinu, svaki put za po nekoliko centimetara. Kaže da je to ružno od pisca. Samo je odjednom u zadnjoj priči ostario, već ima i sina, isto bedaka. Tvrdi da je to glupo i neuvjerljivo.

Pokušao sam se braniti. Rekao sam da ima junaka koji ne stare, koji su uvijek isti. Takav je Miki, Tarzan, Popaj, Petar Pan. Već im je više od pedeset godina, a u svakoj priči, u svakom su filmu još iste dobi.

– Ali mi nismo crtići – rekao je Koko.

– Mi smo ljudi – rekla je Melita.

Uzalud sam im tumačio da se romani i priče često razlikuju od života.

– Zato, svejedno, ne treba pisati gluposti – rekla je Melita. – Pišete knjigu tobože o meni, a onda u *Domaćoj zadaći* imate drugu Melitu, isto ima plavu kosu...

Nasmijao sam se. Rekao sam da ima mnogo plavokosih Melita na svijetu, a da ja to ime volim jer mi se prva ljubav zvala Melita.

Napokon su mi nezvani gosti istresli svoje prijedloge. Vraga prijedloge, bio je to pravi ultimatum.

– Kuća je opkoljena – rekao je Koko.

Pogledao sam ga. Pitao sam se da li se ikada nekome piscu dogodilo da mu junak ovako prijeti.

Razmaknuo sam zastore i otvorio balkonska vrata. Kakav prizor!

U svjetlu uličnih svjetiljki pred kućom se okupilo mnoštvo naših znanaca. Svi su gledali prema mojim prozorima,

mahali stisnutim šakama, vikali, prijetili. Bili su tu Zlatko, Žohar, Božo, Emil, Nenad, Miki, Marko Lukarić, Marijana, Tomo, Mirko Koman, i toliki drugi. Kraj kioska, sa strane, skupili su se junaci iz *Domaće zadaće*: Ivica Novak, Branko Beljak, Viktor Krivić i ostali. Shvatio sam da protestiraju zato što ih nema i u drugim knjigama. Pred mesnicom su se nagurali roditelji, nastavnici i drugi odrasli: teta Vera i Ruža, stari Isak, šepavi Leib, profesor Gavrić... Užas! U velikom su kavezu dovezli i pse Cara, Sultana, Reksija i Bobija, kanarinca Finkija, Emičinog kosa i prasca, koze, pijetlove, pravoga lava i druge sisavce i ptice. Životinje su dizale strašnu larmu.

Bilo je i transparentata. Čitao sam redom:

DJEVOJKE SU RAVNOPRAVNE  
I TI NOSIŠ CVIKERE  
NE RUGAJ SE STARIJIMA  
LAŽ NIJE KNJIŽEVNOST  
DOSTA NEDAĆE NAMA IZ "ZADAĆE"  
HOĆEMO DA SE I NAS PITA  
NAMA SE RASTE

Posljednji je transparent držao mali Tomo. Na Nenadovom okruglom transparentu pisalo je:

DEBLJINA NIJE POROK

A Miki Horvatić je na zmaju, što mi je lebdio pred nosom, ispisao:

POGLEDAJ SEBE U OGLEDALO

Povukao sam zastore i okrenuo se u sobu. Koko je prema meni podigao revolver.

– Ako mi ovo potpišete – pružila mi je Melita list papira – ja ću ih umiriti.

Potpisao sam, što sam mogao. Susjedi su već odozdo, odozgo i sa strane udarali metlama i čime su stigli o pod, strop, zidove. Telefon je u predsoblju neprestano zvonio. Čuo sam kako Daniel svima odgovara da to tata piše novu knjigu.

Obvezao sam se da ću o svakoj budućoj priči (o knjizi da se i ne govori) obavijestiti junake o kojima pišem i da ništa neću objavljivati bez njihova pristanka.

Melita je izišla na balkon i počela mahati papirom s mojim potpisom. Vikala je:

– Pobjeda! Pobjeda!...

Mnoštvo je na ulici oduševljeno klicalo. Zaorila se i pjesma.

– Sada možeš maknuti pištolj – rekao sam Koku. – Izgleda kao pravi.

– Izgleda? – uvrijedio se Koko.

Hitac je raznio žarulju u stolnoj svjetiljci na stolu i zabio se u *Koka i duhove* na polici. Daniel se smijao pred vratima. Znao sam da viri kroz ključanicu. Već mi je rekao da je to naučio iz mojih knjiga.

Umorno sam sjeo i uhvatio se za glavu, koja me još boljela.

Koko mi je stavio ruku na rame i šapnuo:

– Nas se dvojica možemo i zasebno nagoditi. Oni nisu važni, ja ih sve imam u šahu. Ipak sam ja tu glavni.

– Pod kojim uvjetom? – upitao sam sluteći da će glavni junak nešto tražiti zauzvrat.

– Da nova knjiga bude samo moja.

Pogledao sam ga. Ja još nisam ni pomišljao na novu knjigu.

– Već sam je napisao – počeo se on lijevom rukom iza desnog uha. – Samo da je vi malo pregledate...

I Koko je ispod majice izvukao veliku bilježnicu. Na njoj je debelim flomasterom pisao naslov *Ljubav ili smrt*. Otvorio sam je.

– Roman? – upitao sam.

– Roman – rekao je Koko.

Ujutro me Daniel još zatekao za stolom kako čitam posljednju stranicu Kokova romana. Glava me više nije boljela, valjda u njoj više nije bilo bogzna što.

Znao sam da sada mogu mirno prestati pisati.

*Strašni kauboj*, 2004.